

Најприје нужна напомена. Скраћеница у називу државе нема никаквих примисли о територијалном или сличном редуccionизму, већ просто раширену радно-колоквијалну употребу у свакодневном говору.

Запљуснути перманентном кризом у широком распону – од политике, идеологије, економије, криминала, корупције, религије, друштва, опше несигурности, бесперспективности - а непосредно инспирисани недавним напрасним поскупљењем основних животних намирница, уредници на Федералном јавном сервису (ФТВ), у скорашњем talk-show магазину „Поштено“, поставили су хипотетичко питање – „Револуција – да или не?“ На страну што је разговор у старту кренуо супротним смјером, у смислу варирања општих мјеста о жртви и агресору, те немуштим репликама српских учесника у студију, на самом крају емисије један од актера, др Здравко Гребо, који је недавно, на запрепаштење претежно бошњачке јавности, у Централном Дневнику Сенада Хаџифејзовића, ТВ *Naugat*, дословно изјавио како “Босна броји своје посљедње дане”(!), закључио своје слово у дебати на доиста оригиналан начин, како овдје можемо имати само три револуције, правећи јасну алузију о каквој земљи је ријеч.

Не треба пуно мудрости па закључити како је др Гребо апсолутно у праву, јер се у пост-Дејтонској БиХ све множи са три.

На три се множи и увођење вјеронауке у дјечије вртиће. Наводно је сада на реду Сарајевски кантон, јер су остали кантони, те Република Српска, то већ раније увели. О агресивном политичком клерикализму опширно сам писао и излагао, али очито узалуд. Такође сам тврдио како је статус Сарајева питање свих питања пост-Дејтонске БиХ, односно лакмус тест опстанка Босне. Индикативно је што протагонисти актуелне политичке сцене из реда сва три народа, тек стидљиво спомињу статус Сарајева, а међународни представници чак ни то, вјероватно из неких својих ситно-калкулантских разлога.

Пише: Душан Бабић
уторак, 12 фебруар 2008 15:20

Увођење вјеронауке у Сарајевски кантон, доминантно бошњачки, представљало би јасан сигнал како је Босна дефинитивно подјељена по етничким и конфесионалним цртама. Др Асим Мујкић, професор Филозофског факултета у Сарајеву, сликовито је сугерисао питање родитељима Бошњацима у Бањалуци, да ли су за увођење вјеронауке у вртиће и школе, односно да ли су за то да њихова дјеца “чаме у неком ћошку”, док се одржавају часови вјеронауке већинског народа?

Огласио се и Савјет реису-л-улеме Исламске заједнице у БиХ, поводом „све бруталније сатанизације вриједности ислама и институција Исламске заједнице у БиХ“. Наравно, под сатанизацијом се подводи глас против увођења вјеронауке у дјечије вртиће и школе, што је нонсенс.

Нико разуман не спори право на слободно изражавање вјерских увјерења и осјећања, али не на начин који фактички уводи отворену сегрегацију и гетоизацију друштва. У Федерацији БиХ је већ на дјелу монструозан пројекат, еуфемистички назван, двије школе под једним кровом, што представља гетоизацију *par excellence*. Заробљеном и суженом политичком и клерикалном уму ни то није довољно, па се сада острвио и на најмлађи нараштај.

У обимном есеју о садашњем тренутку земље и контроверзној улози међународне заједнице у БиХ, др Нерзук Ђурак, Професор на Факултету политичких наука у Сарајеву, (*Ослобођење*, 11. фебруар), на једном мјесту луцидно примјећује : „Ако се изградња државе БиХ унутар једног дијела међународне заједнице сматра антисрпским пројектом, онда то треба казати. Ако се, сходно таквом ставу, изградња државе сматра пробошњачким и прохрватским пројектом, и то треба казати. Ако је то тако, онда је нехтијући циљ ОНР-а неизградња државе. За то се онда морају сносити посљедице, јер је управо неизградња БиХ као државе антисрпски, антибошњачки, антихрватски, антимањински, антиграђански пројекат.“

Уз ризик приговора да мисли аутора чупам из контекста, овај цитат ипак сматрам цјелисходним у развијању тезе о нужности одлучне интервенције ОНР у обуздавању већ доиста неподношљиве спреге политике и клера, као објективно највеће опасности овој крхкој државној заједници. Проблем је раширен стереотип како је бивши режим гушио вјерска осјећања, што је ноторна лаж. Нико не спори да се религија маргинализовала, али нипошто и бранила. То је, чини се, алиби међународној заједници да не интервенише у овој изузетно осјетљивој сфери.

Quo Vadis Bosna?

Пише: Душан Бабић
уторак, 12 фебруар 2008 15:20

Питање из наслова доиста намеће нужност, попут императива, новог **друштвеног уговора** (Ђурак) на нивоу земље, али и уз партиципацију релевантних актера из сусједства. Полазна премисе је консензус око темељних вриједности земље.

If any

...